

11η Κυριακή Λουκά
(Λκ. 14, 16 – 24, Μτθ. 22, 14)

17 Δεκεμβρίου 2017

«ἀγρόν ἠγόρασα,...ζεύγη βοῶν ἠγόρασα
πέντε,...γυναῖκα ἔγημα»

Στή ζωή μας πολλές φορές ἔρχονται κάποιες χρυσές εὐκαιρίες. Εὐκαιρίες στή δουλειά μας, στήν κοινωνική μας ζωή. Εὐκαιρίες γιά καταξίωση, γιά ἀναγνώριση τῶν κόπων μας, εὐκαιρίες γιά κατάκτηση τῆς εὐτυχίας. Ἡ μεγαλύτερη εὐκαιρία, ὅμως, εἶναι ἡ πρόσκληση τοῦ Θεοῦ. Ἄν ὅλες οἱ ἄλλες εὐκαιρίες ἔχουν νά κάνουν μέ τήν ὕλική πραγματικότητα, ἡ εὐκαιρία πού μᾶς δίνει ὁ Θεός νά λάβουμε μέρος στό Δεῖπνο τῆς Βασιλείας Του ἔχει νά κάνει μέ τήν αἰωνιότητα. Ἐκατοντάδες προσκλήσεις λαμβάνουμε καί θά λάβουμε στή ζωή μας γιά διάφορες ἐκδηλώσεις. Προσκλήσεις γιά γάμους, γιά βαφτίσεις, γιά γεύματα, γιά δεῖπνα, γιά ἐκθέσεις ζωγραφικῆς, γιά ἐγκαίνια καταστημάτων, γιά ἀμέτρητες ἐκδηλώσεις τοῦ κοινωνικοῦ μας βίου. Καμία πρόσκληση, ὅμως, ἀπ' ὅλες αὐτές δέν εἶναι δυνατόν νά συγκριθεῖ μέ τήν πρόσκληση πού μᾶς ἀπευθύνει ὁ Θεός.

Σ' ὅλες αὐτές τίς κοινωνικές εὐκαιρίες σπεύδουμε νά συμμετάσχουμε, γιά νά τιμήσουμε τό πρόσωπο πού μᾶς

προσκαλεῖ καί γιά νά ἀναβαθμίσουμε τήν κοινωνική εικόνα μας. Ἡ βιτρίνα, τό προφίλ εἶναι θέματα πού ἀπασχολοῦν πολύ σοβαρά τό σύγχρονο ἄνθρωπο. Σέ ὅ,τι ἀφορᾷ τήν ἐξωτερική του εικόνα ὁ καθένας σήμερα ἔχει αὐξημένες εὐαισθησίες. Στή σπουδαιότερη πρόσκληση πολλές φορές δυστυχῶς ἀδιαφοροῦμε. Δίνουμε σημασία σέ πάρα πολύ ἀνόητα πράγματα, ἀφήνουμε τόν ἑαυτό μας νά περιπέσει στήν ὑποκρισία, χαμογελάμε σέ πρόσωπα πού δέ θέλουμε, συμμετέχουμε σέ ἐκδηλώσεις πού οὔτε μᾶς ἱκανοποιοῦν οὔτε μᾶς γεμίζουν καί στρέφουμε τήν πλάτη μας σέ ὅ,τι σημαντικότερο καί σπουδαιότερο μπορεῖ νά μᾶς τύχει, στήν πρόσκληση τοῦ Θεοῦ.

Ποιό εἶναι τό δεῖπνο τῆς Βασιλείας, στό ὁποῖο μᾶς καλεῖ ὁ Θεός; Μά φυσικά ἡ Θεία Λειτουργία. Κάθε Κυριακή στρώνεται ἡ Ἁγία Τράπεζα γιά τό χατίρι μας, μπροστά μας παρατίθεται ἕνα οὐράνιο φαγητό καί ἕνα ὑπερκόσμιο ποτό. Εἶναι τό Σῶμα καί τό Αἷμα τοῦ Χριστοῦ. Πρόσκληση εἶναι ἡ καμπάνα, πού χτυπάει τρεῖς φορές καί μᾶς καλεῖ ὅλους σ' αὐτό τό δεῖπνο τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ. Ἐμεῖς λαμβάνουμε τήν πρόσκληση καί ἀδιαφοροῦμε. Οἱ δικαιολογίες εἶναι οἱ ἴδιες περίπου μέ αὐτές τῶν ἀνθρώπων τῆς παραβολῆς. Ἄλλοι προτιμοῦμε τήν ἐνασχόλησή μας μέ τίς ὑλικές μέριμνες. Χιλιάδες ἄνθρωποι τήν Κυριακή τό πρωί ἐργάζονται γιά τό μεροκάματο. Καί δέν ἐννοοῦμε αὐτούς πού τό κάνουν ἀναγκαστικά, ἐπειδή ἐπιβάλλεται ἀπό τήν ἐργασία τους. Ἐννοοῦμε αὐτούς πού τό κάνουν ἀπό πλεονεξία, γιά νά βγάλουν λίγες δεκάδες νομίσματα περισσότερα τήν ἐβδομάδα. Ἄλ-

λοι προτιμοῦμε νά ἀκολουθήσουμε τά πέντε ζευγάρια τῶν βοδιῶν πού κατέχουμε, δηλαδή τίς πέντε αἰσθήσεις μας. Ἄλλοι τό κάνουμε γιά χάρη τῆς οἰκογένειας, γιά λόγους οἰκογενειακῆς ἐνότητας.

Οἱ δικαιολογίες εἶναι εὐκόλο νά βρεθοῦν, ὅταν δέν ἀγαπᾶμε τό πρόσωπο πού μᾶς προσκαλεῖ. Ἡ ἀπόρριψη τῆς προσκλήσεως ἰσοδυναμεῖ μέ ἀπόρριψη τοῦ προσκαλέσαντος. Ἡ ἄρνηση τοῦ Δείπνου τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ συνθέτει τήν ἄρνησή μας νά ἔχουμε σχέση μέ τόν Οἰκοδεσπότη πού παρθέτει τό Δεῖπνο. Εἶναι τραγικό καί ἀνόητο νά βάζουμε τίς δουλειές καί τά χρήματα, τίς αἰσθήσεις καί τίς σωματικές ἀπολαύσεις, ἀκόμη καί αὐτή τή σαρκική οἰκογένειά μας, πάνω ἀπό τήν πρόσκληση τοῦ Μεγάλου Πατέρα καί Θεοῦ μας. Εἶναι ἐξωφρενικό νά λησμονοῦμε Ἐκεῖνον πού μᾶς χάρισε ὅλα τά προηγούμενα, μέ τά ὅποια θά ἔπρεπε νά Τόν ὑμνολογοῦμε καί νά Τόν λατρεύουμε καί ὄχι νά τά χρησιμοποιοῦμε ὡς ἀφορμή γιά νά Τόν ἀπορρίπτουμε. Εἶναι σάν ἕνας πατέρα νά χαρίζει ἕνα παιχνίδι στό παιδί του καί, ὅταν ἔρχεται ἡ ὥρα τοῦ φαγητοῦ, τό παιδί νά ἀρνεῖται τό τραπέζι, γιά νά μή στερηθεῖ γιά λίγο τό παιχνίδι. Εἶναι ἀντιφατικό ὁ Δωροδότης νά μᾶς χαρίζει τά δῶρα Του κι ἐμεῖς, ἀντί νά Τόν εὐχαριστήσουμε γιά αὐτά, νά χαιρόμαστε μέν τά δῶρα, ἀλλά νά ξεχνᾶμε Ἐκεῖνον πού μᾶς τά χάρισε.

Καμία δικαιολογία, καμία αἰτία, κανένα πρόσωπο, καμία κατάσταση, καμία ἀνάγκη δέν εἶναι δυνατόν νά χωρίσουν τόν πιστό ἀπό τή Θεία Λειτουργία. Σάν τό διψασμένο ἐλάφι πού βρῆκε γάργαρα πηγῆ, σάν τόν δηλητηριασμένο ἀπό θα-

νατηφόρο φίδι, πού βρήκε σωστικό αντίδοτο, σάν τόν προδομένο πού βρήκε παρηγορητική άγκαλιά, σάν τόν καλλιτέχνη πού βρήκε τήν έμπνευση για ένα άριστούργημα, σάν τόν έπιστήμονα πού βρήκε τή γνώση για μιá ανακάλυψη, σάν τόν παθιασμένο έρωτευμένο πού βρήκε τόν ποθητό του έρωτα, έτσι τρέχει ό άληθινός πιστός στό Δείπνο τής Θείας Εύχαριστίας. Δέν πηγαίνει τυπικά, δέν τό κάνει από συνήθεια και από έθιμο ούτε από κάποια κοινωνική ύποχρέωση. Πηγαίνει στη Θεία Λειτουργία από δική του έσωτερική ανάγκη, επειδή τό θεωρεί αναφαίρετο δικαίωμα του, επειδή είναι μοναδικό προνόμιο νά σέ προσκαλεϊ ό Βασιλιάς τών Βασιλιάδων για φαγητό στό σπίτι Του!

Βεβαίως, δέν προσέρχεται ό πιστός σ' αυτό τό Δείπνο άπλώς για νά παραστεί. Έρχεται για νά φάει. Διότι είναι έξίσου μεγάλη προσβολή προς τόν Οικοδεσπότη είτε τό νά άπορρίπτεις τήν πρόσκλησή Του είτε τό νά τήν άποδέχεσαι και νά προσέρχεσαι στό άρχοντικό Δείπνο, αλλά νά μήν άγγίζεις καθόλου από τό φαγητό Του.

Σέ κάθε Θεία Λειτουργία ό Θεός μαγειρεύει για μάς τό Σώμα και τό Αϊμα του Υιού Του. Μάς προσκαλεϊ μέ τό «λάβετε φάγετε» και μέ τό «πίετε έξ αυτού πάντες». Άς έρχόμαστε μέ φόβο, μέ πίστη, αλλά κυρίως μέ άμέτρητη άγάπη νά κοινωνοῦμε όσο πιό συχνά γίνεται, για νά έχουμε άφεση τών άμαρτιών μας και κυρίως αιώνια και άτελείωτη άληθινή ζωή και τώρα αλλά και πάντοτε.

Άμήν.